Otto Schneider
Papers

The anonymous pioneer
(he-Halutz ha-almoni)

60:5

החלוץ האלמוני.

אנשים גדולי לב יהודי חו״ל וגדולי הרוח קמו בישראל מימי המאה שעברה
וקראו לעם לעור ולשוב לארצו. אחרים נלחמו על זכותו
להיות עם חפשי. ופינו דרך לשיבתו למולדתו, ואחרים הקימו את השפה ואת הספרות
לחיים חדשים והביאו את כל התרבות היהודית לידי תחיה. מעשי האנשים
האלה היו לכותל למופת. שמותיהם נכתבו לזכר הדורות ולא יישכחו לעולם.
אולם חוץ מאנשי השם יש עוד אנשים בני העם, שחייהם ומעשיהם לא פחות ראויים להערצתנו ולתשומתנו.
הם הגבורים הצנועים, שאינם בצע, לא ירדפו כבוד כלשהו ואשר שמותיהם לא נודעו.
הם הם חלוצינו הנאמנים ביותר והם שהקדישו לקוממיותנו את כל חייהם כולם. שמותיהם
לא נודעו ולא ייוודעו, אבל מעשיהם חיים ויחיו. את שיר הגבורים הללו כתב הצייר פ.ק. הניך
בצורת תמונות, כי גם בתמונות אפשר לספר, ותמונה תאמר לפעמים יותר
ממלה. בצמות אחד מהם כיצד האמן את כולם, ועל תמונותיו בשחור על
גבי לבן מכוונות לא רק לנתיב החיים של האחד, אלא לחיי כל החלוצים האלמונים: הראשית היא
קודם הפרידה. אצל ההורים הזקנים, שלבם חרד נותנים לו לצאת לבנם, לענות
זקנתם. מצב הרוח המעציב של הפרידה נעלם מהתמונה השניה, המזכירה אותנו על סיפון אנית
העולים והבחור ב ריקוד „הורה" עליזה עם חבריו וחברותיו השמחים.
גלי הים הולכים ומרחיקים אותם מהגולה, להביא אותם לארץ געגועיהם.
והנה החוף האהוב מופיע כחלום
העולים מסתערים אל לפני הספינה ובליעלוץ נפשותיהם מושיטים את
ידיהם לקראת חוף חיפה. בארץ מחכה לו החלוץ הצעיר עבודה קשה עד מאד,
הננו בתוך העבודה בגדולה, בעבדו את הברזל בזעת אפיו. בתמונה החמישית
תכירו את ידידנו בתוך תנועת העיר הגדולה, בתוך ההמונים העוסקים ברחובות. אמנם גם
הכרך חלק הארץ הוא, אבל בסביבת הבריות המשופצות והמגושטות, שרובן לא ירדפו אלא אחרי
בצע ואחרי תענוג, בא על לב החלוץ הרגש של בדידות ופניו מתעצבים.
כבר הוא בסביבה זו, לא פה מקומו, אלא בכפר, בעבודה החקלאית, בתוך
חברים וחברות, שבאו כמוהו, לתת את כוחותיהם לעם ולארץ. קשה גם עבודת הקרקע,
אבל היא מאשירה את הבחור הצעיר. בין החברות ימצא גם את בת זוגו, בחירתו, ללכת אתה

בדרך החיים. אמנם קוץ ודרדר צומחים על שולי הדרך הלאה ורבים הקשיים,
אבל יחד הם מגוונים להתגבר על הכול. ~~בתמונה האנית~~ ~~אנו רואים~~ והנה, חברה טובה
דחה לו ידידינו, חברה גם לעבודת החורש ~~האד~~ המיגעת; ברם, ראו, שם, במרחק
מתרומם מגדל צופים ומזכיר לנו, שאין השקט שולט בארץ. אף פה ~~בארץ~~
אינם נותנים לנו היהודי לעבוד ולחיות בשלום. כן שכנינו
שבגליל על אחת אבותינו, מרוקים, שהביטו בעין רעה ובקנאה על כל עמלנו
לבנות את המולדת. ימי המאורעות באו והישוב היה נאלץ להתגונן. החלוץ שבא
לבנות בשלום, מתנדב לצאת לשמירה, להגן על הישוב מאויבים ועל כל
מעשי בנייננו. הרובה בידו ועינים צופיות ולב אמיץ וטהור קיבל בחור עלין גם את
התפקיד הקשה הזה. ~~אומר~~ לבנו אמר לנו כבר התמונה תסתיימנה תולדות חיין הצעירים:
~~והאופטימיים~~ ~~ברוגזות~~ ~~חלקות~~ ~~בתמונה האחרונה~~ ברוגזות חלקות אוחזות
צאת בצאת, להרג על ארון. ידידנו אינו נלחם עוד ואינו סובל עוד, את עצמו
כולו נתן לעמו. לתמונה האחרונה הזאת קורא האמן „אל תספדו לי...“
אל נספוד לו, אולם אל נשכח, שלו ולכל אגבוריו ~~עבודה~~ והאגנה
~~את תודתנו~~ חייבים אנו לעבד תודה על חיינו הנמצאים בארץ ועל תקוותנו הבלתי מנוצחת.